

POSLEDNÍ MANŽELKA

OD AUTORKY BESTSELLERU DOKONALÁ PŘÍTELKYNĚ

THRILLER

KAREN HAMILTON

POSLEDNÍ
MANŽELKA

Copyright © 2020 Karen Hamilton

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ellen Venkrbcová, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1514-5 (pdf)

KAREN HAMILTON

POSLEDNÍ
MANŽELKA

VENDETA

Mé rodině

Prolog

Klienti mi důvěřují, protože splývám s okolím. Je to má přirozená dovednost – můj dar, chcete-li. Zaměřuju objektiv a zachycuju příběhy, jako je ten, jenž se odehrává dnes večer: přirozené a obezřetné výrazy, nesmělé pózy, radostné úsměvy, od náctileté družičky zahalené do stříbrné a krvavě rudé pak úsměvy zdráhavé. Ženich je můj dávný přítel, přesto jsem se s jeho novou manželkou setkala pouze dvakrát. Zdá se odměřená, jako by nebylo snadné ji poznat, ale ve svém svatebním albu bude zářit. Je pravda, že objektiv lže. Mým posláním je tyhle lži uchopit a vytvořit z nich dokonalý příběh.

Vezmu si od procházejícího číšníka sklenku šampaňského. Ve druhé polovině večera už nemusím být zcela ve střehu, jelikož to už se lidé přirozeně uvolní. Případá mi, že ty nejryzejší detaily jsou odhaleny na diskrétních snímcích, jež pořizuju v nejpозdějších hodinách, jakkoli nevinná může událost zpočátku být. Navíc se zdá, že tento večer se chýlí ke konci.

Jedinou nevýhodou mého zaměstnání je směsice emocí, jež ve mně vyvstávají. Rodinné fotografie už dělám jen zřídka, a tak většinou bývám v pořádku, ale dnes, když pozoruju svatební oslavy, vkrádá se do mě touha po tom, co nemám. Lidé si myslí, že závist je špatná, ale podle mě je závist pozitivní emocí. Byla pro mě vždycky tím nejlepším

popudem, abych si uvědomila, co je v mém životě špatně. Lidé říkají „jdi si za svými sny“, ale já říkám „jdi si za tím, z čeho zelenáš závistí“.

Díky tomu jsem zjistila, že musím přestat sama sobě lhát a přiznat si, jak zoufale toužím po dítěti. Koncept opožděné radosti je přeceňovaný.

Když začne tempo večírku slábnout, položím foťák na stůl a posadím se na židli se saténovým přehozem. Zatímco pozoruju nevěstu, jak se plouží po parketu se svým novým manželem, vzpomenu si na Ninu. Zaplaví mě zdrcující příval žalu. Vybarvím si její ztrápený výraz, když mě žádala, abych jí slíbila tři věci: dvě z nich dokážu dodržet snadno, tu třetí nikoli. Nicméně slib je slib. Budu kreativní a splním jej. Mám jeden špatný – zato lákavý – nápad, jenž mě občas svádí na tenký led.

Musím se mu snažit ze všech sil vyhnout, protože když mi Nina předala pochodeň, měla za to, že mi může důvěřovat. Jenže zatímco sílí má touha, s každým měsícem sílí i zdrcující zklamání a budoucnost, po níž prahnu, zůstává nedosažitelná. Navíc nevěděla, že udělám cokoli, abych dostala, co chci. Cokoli.

1

Ben není doma. Dříve bych začala panikařit a předpokládat, že leží v bezvědomí v nějaké hořící budově s prázdnou kyslíkovou nádrží a jeho kolegové se k němu nemohou dostat. To všechno přes jeho neustálé ujišťování, že mají zavedené bezpečnostní kontroly, aby se navzájem hlídali. Poslední dobou je vystresovaný. Svádí to na práci. Miluje být hasičem, ale nedávno přišel o jednoho z nejbližších kolegů při požáru ve čtvrtém patře, kde se zřítila hromada kabelů a hrozilo, že Bena uvězní.

Pravda je taková, že mě trestá. Nemá dnes směnu. Chápu jeho bolest, jen je těžké vysvětlit, proč jsem udělala to, co jsem udělala. V první řadě jsem si nemyslela, že lidé pořád ještě posílají tištěná svatební oznámení. Kdybych věděla, že ta neškodná stříbrná kartička posetá podkovami a kostelními zvony podnítlí nejhorší hádku, jakou jsme kdy měli, neotvírala bych ji v jeho přítomnosti.

Marie Langhamová a doprovod...

Nevím, co Bena naštvalo víc, jestli skutečnost, že jej nepovažovali za dostatečně důležitého, aby ho jmenovali, nebo když jsem mu řekla, že půjdu sama.

„Budu tam pracovat,“ snažila jsem se mu vysvětlit. „Pozvánka je zjevně jen formalita, slušnost.“

„To by se dalo snadno napravit,“ řekl. „Kdybys mě tam chtěla, dala bys mi o tom vědět. Datum jsme měli už měsíce označené v kalendáři jako *pracovní den*.“

Pravda. Ale nemohla jsem to připustit. Nepotěšilo by ho, kdybych řekla, že by mě tam jen rozptyloval.

Teď mu to musím vynahradit, je ta správná část měsíce. Nesnáší to, čemu říká vynucený sex (příliš velký nátlak), a jakákoli okatá nastolení atmosféry typu večere s ústřicemi a šampaňským nebo nového spodního prádla, výzvu, aby se ke mně připojil ve sprše, ba dokonce i jednoduchý návrh, že si prostě zapícháme. Všechny ty tuctové metody jej štvou. Nechce se mi věřit, že by takový problém řešily i jiné páry; cítím se kvůli tomu, jako bych nebyla dost dobrá.

Jedna z našich koček vtrhne dovnitř dvířky a zamíří ke své misce. Pozoruju ji, jak žvýká a jak lhostejný jí je můj návrat domů. V tu chvíli se mi vyjeví strategie pro tento měsíc: nenucenost. Ben je částečně vystresovaný, protože si myslí, že jsem posedlá touhou mít dítě. Řekla jsem mu, ať si vyhledá skutečný význam toho slova: nezdravý zájem o cokoli. Není to posedlost, když toužím po něčem zcela normálním.

Vybalím si a pak si vychutnávám horkou vanu plnou bublinek. Mám obrovskou slabost pro všechny ty prodejní triky: *relax, uvolnění, revitalizace*. Zasluchnu tlumený zvuk klíče v zámku. Je to Ben – kdo jiný by to měl být –, přesto vyskočím z vany a zabalím se do ručníku. Není sám. Slyším hlasy našich sousedů Roba a Mikea. Přivedl si posily, aby mezi námi zachoval bariéru. Existují dva způsoby, jak tohle můžu zahrát, a jak se říká: pokud je nemůžeš porazit, připoj se k nim.

Obléknu se do džínů a trička, stáhnou si vlasy a upevním je nahore sponou, utřu si zpod očí šmouhy od řasenky a vydám se dolů.

„Jsi zpátky,“ řekne mi Ben na pozdrav. „Kluci k nám přišli na kari.“

„To zní skvěle,“ přitakám a políbím ho. Pak pozdravím naše přátele objetím.

Uspokojí mě Benův zaskočený výraz. Myslel si, že nebudu schopná zakrýt svou zlost, že jej odtáhnu stranou a pošeptám mu „je

oranžová“ (barva v mé aplikaci na sledování plodnosti říká, že je ten správný čas) nebo že navrhnu, že uvařím místo něj, abych zajistila, že sní co nejvíce biopotravin.

„Kdo si dá margaritu?“ zeptám se s usměvavým výrazem říkájícím *Jsem pro pořádnou party*.

Benův výraz viditelně roztaje. Výsledek: Bylo mi odpuštěno.

Celý večer proběhne úspěšně, aniž bych se musela snažit.

Netečnost a staré dobré opíjení zafungují.

Když Ben pije, tak potom chrápe. Já nehnutě ležím a odolávám nutkání šťouchnout do něj. Nemělo by smysl zase si jej zneprátelit. Byla to vlastně má terapeutka, kdo mi vnukl myšlenku zachovat si chladnou hlavu. Judy mi naznačila, že na Benových citech taky záleží (obtěžovalo mě to, protože chci, aby byla vždycky na mé straně).

Minulý týden bylo sezení ze začátku poněkud trapné. Nedařilo se mi přijít s ničím, co bych chtěla říct, a znovu jsem pochybovala o přínosech toho, že jsem si vůbec šla s *někým promluvit*. Tajemství vznikají z nutnosti a já už se podělila o dost z nich. Možná už zkrátka nemám co říct, nebo už mě konečně začalo obtěžovat poslouchat vlastní hlas. Zjevně tomu tak ale nebylo, protože jsem tam zase byla, zase tam seděla naproti ní.

Bojovala jsem s nutkáním odejít a prohlížela si knížky na polici za ní.

„Nesnáším ticho.“

S ničím lepším jsem přijít nedokázala. Najednou mi ale v hlavě probleskla myšlenka. Úleva. Zachytila jsem ji a začala ji rozvíjet: seznam všech Benových dobrých vlastností a pozitivních stránek našeho vztahu.

Mám radost, že jsem vytrvala, protože jsem ze sezení odcházela povzbuzená, plná naděje. Kdyby se lidé dozvěděli, že *chodím na terapii*, předpokládali by, že je to kvůli Nině a její náhlé diagnóze z předminulého léta, ale trvá to už mnohem déle. Dokonce ani

Ben o tom neví. Ráda si to nechávám pro sebe, tu každotýdenní ztracenou hodinku schovanou na druhé straně lesa New Forest.

Teď když se mi do mysli vkradla Nina (nešlo se tomu vyhnout), budu ležet vzhůru ještě déle a mé rozčilení z Bena bude narůstat, dokud jej nebudu muset umlčet. Vstanu, tápavě vyhledám na podlaze své oblečení, znovu si obléknu spodní prádlo a tričko, vypiju sklenici vody, již jsem prozíravě umístila k posteli, a vydám se dolů.

Plochy nábytku v obývacím pokoji směrem k naší dlouhé úzké kuchyňce pokrývají sklenice od vína a koktejlů. Vypadá to tu spíš jako po večírku než na to, že jsme byli jen čtyři. Otočím kohoutkem a hodím do sebe sklenici vody. Ředila jsem si koktejly, takže mi není příliš zle, ale chci vyplavit co možná nejvíc toxinů. Za zkoušku nic nedám.

Mám teď dobrou příležitost pracovat. Poslední dobou jsem tak zaneprázdněná, že se mi nahromadily nevyřízené záležitosti. Udělám si místo na jídelním stole a otevřu laptop.

Miluju úpravu fotek. Celý ten proces ve mně vyvolává pohlcující pocit moci, jelikož je na mně, abych vybrala, co lidem zůstane jako památka na zvláštní příležitosti. Snažím se nezneužívat jejich důvěru. Dávám si načas, prohlížím si obličej, výrazy, barvy, stíny, hledám něco nečekaného, na co bych se mohla zaměřit. Lidé si myslí, že dokážou skrývat své pocity, ale podle mě to není možné dělat donekonečna. Vyžaduje to cvik. Já to dělám tak, že si představuju, jak mě neustále někdo natáčí, což v dnešní době není nic nemyslitelného. Vyhybat se neustálému dohledu je už tak dost těžké, natož teď, když mají všichni neustále připravené telefony.

Nedaří se mi soustředit. Roztěkaná se dívám na staré akce. Nemůžu si pomoci a musím si lupou přiblížit jednu osobu: Stuarta. Když se usmívá, vidím jeho bolest, jelikož jako nejbližší přítelkyně jeho zesnulé ženy vím o jeho zranitelnosti. Na fotografiích vypadá mnohem lépe než ve skutečnosti. Zcela mě ovládne touha vzpomínat a prohlížím si zbytek své sbírky. Mám tu stovky fotek jeho a Nininých dětí, protože je pro mě těžké je smazat.

Občas mi přátelé posílají náhodné fotky nebo je sdílejí na sociálních sítích. Zpravidla si je neukládám, jelikož ty mé jsou více než dostačující; přesto se sem jedna vkradla. Jsme na ní já a Stuart, jak tančíme na něčí oslavě třicetin před třemi lety. Pochopitelně jsem to nemohla fotit já, a přestože vypadáme přirozeně a uvolněně, není to dobrá fotka. Nevím, proč jsem se jí nezbavila. Nikdy si nemíchám soubory ve složkách; vyvádí mě to z rovnováhy. Všechn ten stres posledních několika let se ale nutně musí projevovat různými způsoby.

Když se vrátím do postele, je už po druhé hodině. Jakmile znovu otevřu oči, vím, že je ráno, protože se nikdy nebudím pozdě. Natáhnu se po Benovi. Má ruka klouže po chladném plochem prostěradle, dokud nedosáhne k okraji postele. Posadím se.

Ještě před několika hodinami spal jako zabítý, navíc dnes nemá směnu. Není v koupelně ani dole a na chodbě chybí jeho kolo. Přichází strach – ten úzkostlivý druh strachu, když se do vašeho podvědomí dere pravda a její ošklivá realita. Po všech těch radách ví, že abychom maximalizovali naše šance, je nejlepší se znovu pokusit dnes ráno.

Napišu mu zprávu, ale hned ji zase smažu. Nemůžu najít ta správná slova, ale pak se rozhodnu pojmout to jednoduše a nenátlakově.

*Miluju tě:**

Stisknu *Odeslat*.

Když mi vzápětí zazvoní telefon, znovu se ve mně probudí víra; Ben se mi nevyhýbá, možná že prostě jen vyběhl pro croissanty nebo mléko.

Není to on.

„Ahoj Stuarte,“ řeknu.

„Ptám se tě nerad, ale...“ Formuluje stejně jako kdysi Nina. Probouzí se ve mně hluboko pohřbené rozhořčení, ale potlačím je, protože už dávno vím, že pro něj udělám cokoli, oč mě požádá.

„Ano?“

„Někdo se nám včera v noci pokusil vloupat do garáže. Zámečnick tu může být v půl desáté.“ Všimnu si, že jeho australský přízvuk zní v telefonu o něco výrazněji. „Neměla bys náhodou čas tu počkat potom, co odvedu děti do školy? Mám schůzku, kterou nemůžu zrušit, a nejsem na ni připravený. Nechci nechat dveře od garáže rozbité, navazující vchod do domu by pak byl hůře zabezpečený.“

„Nespustil se alarm?“

Začátkem roku Nina trvala na tom, aby si jej nechali nainstalovat.

„Nezvykl jsem si ho zapínat. Většinou to dělávala Nina, než jsme šli spát.“

Zmocní se mě čerstvá vlna smutku a provinilý pocit z toho, jak jsem původně byla otrávená.

„Hned jsem tam.“

Znovu mi dojde, jak jsem ráda, když mě někdo potřebuje. Ale ne když to pokládá za samozřejmost. Je v tom rozdíl. Stuart a já máme čistý štít. Musím však našlapovat opatrně, protože právě to, jak dostupná jsem byla pro Ninu a její rodinu, bylo původně důvodem mé nespokojenosti.

2

Jsou chvíle, kdy skutečně zapomenou, dokud neudeří ticho. Do konce i tehdy není těžké si představit, že si Nina jen odběhla ven pro snítku rozmarýnu, šla si popovídat s hosty v domku pro hosty nebo – později – že odpočívá nahoře. Zámečník byl schopný a rychlý, nedal si ani kávu, kterou jsem mu nabídla. Řekl, že kdokoli se sem snažil vloupat, nebyl zřejmě až tak odhodlaný. Škoda byla minimální.

Nikdy nechodím do žádné z místností v jejím domě (pořád je to pro mě její domov), pokud nemusím, ale dnes mám pocit, jako by tu bylo něco, s čím se musím vypořádat.

Jdu na to. Vyběhnu schody nahoru. Zrychlí se mi tep a ošívám se nad myšlenkou, že by mě někdo mohl přistihnout, přestože mám připravené věrohodné vysvětlení. Postrčením otevřu dveře do její ložnice. Jejich ložnice. Teď už jen Stuartovy. Všude leží důkazy toho, že tu stále spí. Myslela jsem si to. Jejich dům je tak velký, vlastně až příliš velký. Mohl se jednoduše přesunout. Ale neudělal to.

Na způsobu, jakým si tu rozložil své věci, je cosi srdcervoucího. Jako by se tím snažil zakrýt Nininu nepřítomnost. Když jsem tu

byla naposledy, donutila mě Nina něco jí slíbit. Měla jsem z toho husí kůži: z intenzity jejího výrazu, když odmítala přerušit oční kontakt, z naléhavosti, s jakou mě chytila za zápěstí, zatímco jsem vstávala a chystala se k odchodu.

„Prosím, Marie. Ať se stane cokoli, postarej se, aby si mě všichni pamatovali takovou, jaká jsem opravdu byla.“

Bylo to poprvé, co použila minulý čas. Myslím, že tehdy mi to konečně došlo, tehdy jsem si uvědomila, že zemře, protože jestli tomu věřila ona, musela jsem i já. Neměla vlastně nikoho jiného, na koho by se mohla obrátit, byla jsem jediná, kdo chápal složitosti jejího života. Naše přátelství vzniklo už na základní škole. Pořád lituju, že jsem ji lépe neposlouchala. Přestože jsem musela použít veškerou svou sebekontrolu, abych zůstala silná, když jsem souhlasila se vším, co po mně chtěla, aniž bych se domáhala řádného vysvětlení.

Posadím se do proutěného křesla v rohu a na opěrku položím jednu ze Stuartových kravat. Sklouzne na zem. Tohle křeslo jsem si kdysi přisouvala ke straně postele, kde ležela Nina. Ve dny, kdy byla příliš unavená na to, aby mohla pořádně mluvit, jsem jí předčítala. Myslela jsem, že Nina bude mít raději veselé příběhy; říkala však, že jí přináší zvláštní klid, když může zažívat strach někde mimo svou vlastní realitu, a tak jsme se držely detektivek a hororů.

Jsem za ty poklidné vzpomínky vděčná. Snažila jsem se jí příliš nezaplavit emocemi. Od lidí kolem přicházela spousta upřímných nabídek pomoci, stejně jako sdílené pocity bezmoci Nina všechnu tu lásku a péči vstřebávala; já se mezitím snažila neprozradit své naprosté zoufalství a frustraci z nespravedlnosti této situace.

„Myslím, že tentokrát jsem těhotná,“ řeknu nahlas. „Mám zkrátka takový... správný pocit.“

Kdyby tu Nina skutečně byla, řekla bych víc. Měla radost, když jsem poznala Bena; dávala mi dobré rady, jak se vypořádat s jeho odměřeností. Její nepřítomnost je neúprosná. Sehnu se a zvednu z podlahy Stuartovu kravatu. Je příliš... červená. Má jich spoustu. Nina a Stuart měli tradici, podle níž mu ke každému výročí

kupovala kravatu, protože měla za to, že mu to v obleku sluší. Sroluju ji a zastrčím si ji do kapsy u saka. Minulost může lidem v leccems bránit; jsem tu, abych mu pomohla zahojit rány. Zanedlouho budou Vánoce a já cítím nepatrné radostné šimrání z toho, že mám teď celkem obstojný nápad na dárek pro Stuarta.

Tohle všechno je však jen zdržovací taktika, jelikož nejsem dost rozhodná, abych udělala to, kvůli čemu jsem sem nahoru skutečně přišla. A pokud to neudělám, budu otrávená. Musím využít každou příležitost. Otevřu šuplíky Stuartova nočního stolku, podívám se pod postel i do skříně. Po zběžné prohlídce koupelny můj tep zpomalí. Není tu nic inkriminujícího, což je dobře, protože se cítím trochu zle, že jsem tu šmejdila. Jenže na to, co potřebuju vědět, se ho nemůžu zeptat napřímo, tudíž teď musím být nenápadná.

Když scházím dolů po schodech, tlumí mé kroky tlustý koberec. Nina nesnášela, když ji studila chodidla. Přesně uprostřed schodiště se v rámu ve středu zdi vyjímá velká grafika, jedna z prvních, co Nina vytvořila u nás na umělecké škole. Na okamžik se zastavím a zkoumám ji, přestože bych ji dokázala namalovat zpaměti. Je živá a plná primárních barev.

Dolní patro je přizpůsobené dětem, žádné skleněné stoly nebo ostré rohy. Prostor v obývacím pokoji mezi oválným dřevěným konferenčním stolem a televizí vyplňují dva obří sedací pytle, jeden zelený, druhý modrý. Není to zrovna můj styl, ale strávila jsem tu řadu hezkých večerů, když jsem se s dětmi dívala na filmy (oblíbenou volbou byl v poslední době medvídek *Paddington*) nebo diskutovala o knihách s Nininými přáteli ze čtenářského klubu.

Nejraději ale mám kuchyň s černým mramorovým ostrůvkem, vytápěnou podlahou a vestavěnými stojany na víno. Nina měla ráda vychytávky, u některých si vůbec nejsem jistá, jaký je jejich účel, vypadají však stylově, jako z časopisu o interiérovém designu.

Domek pro hosty v zadní části dvora za domem je navržený tak, aby byl opravdovým úkrytem. Když jsme si tento dům přišli poprvé prohlédnout, byla to Nina, kdo přišel s nápadem ho pronajímat.

Těžko uvěřit, že to bylo před necelými dvěma lety. Předtím než... jsme o tom všichni věděli. Neměla žádné viditelné příznaky; byly to nevinné časy.

Stuartovi se dařilo, tudíž neměli důvod nepokusit se tento prostorný rodinný dům s pěti ložnicemi a akrovým pozemkem jako vystřiženým z dětských představ o ráji koupit. Proces už byl pak v příliš pokročilé fázi, než aby to mohli zastavit. Nina nechtěla do nájmu, a tak do toho šli. Popírání skutečnosti? Možná. Nebo za tím možná byla touha obývat budoucí rodinný domov, na jakkoli krátkou dobu.

Nina měla i další plány: pomáhat organizovat rodinné dovolené, spojit se s místní koňskou jízdárnou a nedalekým kanoistickým klubem, prodávat výtvarná díla (grafiky a keramiku) na místních trzích. Byla plně odhodlaná být *tu* pro své děti. Od té doby, co Felix – můj kmotřenec – nastoupil na základní školu, tvrdě pracovala, aby zajistila, že bude mít kontrolu nad svou pracovní dobou. Život je krutý.

Mé sny nicméně nejsou od těch jejích moc odlišné: ráda bych prodávala více grafik. Klidně bych se naučila užívat si jízdu na koni, kvůli dětem. Není na škodu být flexibilní; pozměním své plány, aby se více podobaly těm Nininým.

„Haló?“

Zastavím se. Pod schodištěm stojí Ninina matka a dívá se nahoru.

Mozek mi naskočí zpátky. „Ahoj Deboro. Stuart mě požádal, abych odvedla děti do školy. Felix se zmínil, že ztratil plyšáka, tak mě napadlo prohledat jeho pokoj a nechat mu jej na posteli, aby ho našel, až se vrátí domů.“

„Pořádně jsem se vyděsila. Když jsem tě viděla jít dolů po schodech...“

Nepochybně si musela všimnout mého auta. „Omlouvám se. Nechtěla jsem tě polekat.“ Pořád na mě zírá. Děsí mě to. „Můžu ti uvařit čaj?“

„Cože, tady?“ zeptá se.

Zabořím ruce do kapes a pevně sevřu Stuartovu hladkou kravatu. „Hm...“

„Kterého plyšáka?“ zeptá se.

Mozek mi pracuje na plné obrátky. „Lvíčka,“ odpovím jemně. Nina mu jej koupila v zoo, na jednom z jejich posledních výletů. „Stuart mě taky poprosil o pomoc, protože se sem včera v noci pokusil někdo vloupat.“

„Ach bože! Už zase! Jsou děti v pořádku?“

„Ano, všechno je v pořádku. Počkala jsem tu na zámečníka. Všechno je vyřešeno. Co tím myslíš, už zase?“

„Někdo se sem snažil vloupat asi osm nebo devět měsíců zpátky.“

„To mi Stuart neřekl.“

„No každopádně je od tebe milé, že jsi mu pomohla. Půjdu zkontrolovat domek pro hosty; zítra mají nějaký přijet na prodloužený víkend.“

„Můžu pomoci,“ řeknu.

„Děláš toho dost.“

„Nevadí mi to.“

Podívá se za mě, jako by čekala, že mě bude po schodech následovat Nina. Vytáhnu ruku z kapsy a opatrně kolem ní projdu. Otočí se a chystá se jít za mnou. Když to udělá, všimnu si, jak si položí dlaň na kříž zad a nepatrně sebou škubne.

Zastavím se.

„Slíbila jsem Nině, že dohlídnu na to, aby ses nepředřela,“ povím jí upřímně. „Prosím, dovol mi ti pomoci.“

Kývne na souhlas.

Odemknu zadní vchod. Sejdeme schůdky a přejdeme dvůr. Po pravé straně jsou prázdné stáje. Z bíle natřené boční zdi visí dvě kovová vědra po předchozích majitelích. Udeří mě dějà vu.

Nina a já jsme se sem šly podívat hned, jakmile se objevil ten inzerát. Stuart byl zrovna pryč – myslím, že v Glasgow – a Nina měla tak silné tušení, že tohle je to pravé místo, že nechtěla odkládat prohlídku. Požádala mě, aby to zůstalo jen mezi námi; věděla, že

pro mě nebude problém o tom zkrátka nemluvit. Znamenalo to, že když se sem nastěhovali, musela jsem se snažit, aby mé překvapení a ohromení působilo věrohodně. Nebylo to těžké; je to tu úchvatné.

Deborah a já kráčíme bok po boku po dlážděné cestičce lemované růžovými keři, jež vede k domku pro hosty. Pokaždé když otvírám jeho vstupní dveře, zmocní se mě zneklidňující pocit. Jsou předchozí hosté stále tady? Jaké podivné předměty tu po nich objevíme?

„Dobrý den?“ zvolám, když vcházíme. Uslyšíme prásknout zadní dveře a obě vyskočíme.

Ticho.

Po nikom tu není ani stopy. Zajdu zadní dveře zkontrolovat. Jsou odemčené. Když se rozhlédnu kolem, uvolním se, jelikož tu evidentně byla úklidová služba. Poznám to podle pachu, jež tu zanechalo leštidlo na nábytek a chlorový čistič. Uklízečky musely nechat otevřené dveře. Takhle nepozorné běžně nebývají.

Zatímco Deborah plní vázu karafiáty z košíku, u kterého jsem si nevšimla, že ho má u sebe, listuju knihou návštěv. Letmo přelétnu odstavce plné chvály. *Čisté, úžasná lokalita, báječná pozornost k detailům, pohodlné.* V mysli si poznamenám, abych nejnovější recenzi přidala na webové stránky.

„Uvařím nám čaj,“ prohlásím. „Potom tu uklidím,“ dodám ještě, než stihne odpovídat.

Hodím Stuartovu kravatu do koše spolu s čajovými pytlíky a miniaturními krabičkami trvanlivého mléka. Přestože postupuju po malých krůčcích, odstranila jsem další zbytečný předmět, který by Stuartovi mohl něco připomenout. Je to uspokojující. Tohle je jen jeden z příkladů spousty drobných, zato efektivních úkonů, jak můžu pomoci.

Uvařím Deboře čaj s velkou porcí mléka, přesně jak má ráda.

„Díky,“ řekne, když jí podávám hrnek zdobený makovými květy.

„Posadíme se?“ zeptám se a ukážu na pohovku.

„Ne, to bychom neměly. Pomačkaly bychom ji. Upřímně, raději bych postála.“

Zármutek mě nutí chtít mít věci pod kontrolou, rozčilovat se, *žít*. Nedám najevo své rozhořčení; tak tedy postojíme. Srká svůj čaj zcela neskryvaně bez nadšení.

Zatímco se snažím přijít s něčím neutrálním, co bych mohla říct (v tom je rozdíl oproti našemu vztahu před Nininou diagnózou), porovnávám své vlastní domácí podmínky s těmito luxusními. Náš půldomek je celkem hezký, není na něm nic špatného, ale je to novostavba a zdi jsou tenké. Působí dočasným dojmem, jako by mohl přijít velký zlý vlk a rozbořit jej jediným fouknutím. Zdejší staré kamenné zdi dodávají místu punc trvalosti a bezpečí. Kdyby náš dům měl minulost, cítila bych se šťastně a bezpečně. Už několikrát jsem Benovi navrhovala, abychom se přestěhovali; je čas to téma zase otevřít.

Zpět do přítomnosti mě probudí slovo *Stuart*.

„Prosím?“

„Jeho rodiče se nabídli, že tu zůstanou,“ říká Deborah. „Myslím, že to je dobrý nápad, dodalo by mu to potřebnou podporu od lidí, kteří jsou schopní mu ji poskytnout nejlépe.“

„Ach,“ řeknu.

Nezmínil se mi o tom.

„Lidé mají dobré úmysly. Všimla jsem si neustálého přívalu...“ na chvíli se odmlčí, „zejména *žen*, co klepou na dveře s masovými nákypy, zapečenými mísami, lasagnemi, knížkami nebo nabídkami toho nebo onoho, ale on potřebuje něco jiného. Je to dospělý muž a nejlepší pro něj teď bude věnovat se dětem a nerozptylovat se.“

„Lidé chtějí být milí a pomoci. Jak říkáš, Deboro, je to dospělý muž.“

Přesto má pravdu. Já mám však situaci pod kontrolou. Ráda bych jí to řekla. Není to nic, čeho by se musela obávat.

„Stuart Ninu miloval, ne, zbožňoval ji,“ pokračuju. „Rozhodně by ji v blízké budoucnosti nenahradil nějakou náhodnou ženou jen proto, že umí vařit,“ prohlásím se snahou o ujišťující úsměv.

Nezabere to. Umyje hrnky, utře je dosucha papírovou utěrkou, aby nemusela špinit látkovou, a já zatím z koše vyndám pytel, zavážu jej nahoře uzlem a nahradím ho novým.

„Jsem těhotná,“ vyhrknu. Chci jí dát něco jiného, na co by se mohla soustředit, chci si ji získat zpět, aby mi zase důvěřovala. Není to úplná lež. V dnešní době je možné provést test tak brzy, že má zpráva přichází jen asi o týden dříve.

Funguje to. Skutečně cítím, jak vůči mně zase pookřává, když má důkaz, že si nedělám pomýšlení na jejího zete (pořád jím vlastně je)? Usměje se a přijde mě obejmout.

„To je úžasná zpráva!“

„Je to ještě velmi čerstvé,“ řeknu. „Takže je nutné, aby sis to nechala pro sebe.“

Deborah zamkne domek pro hosty a já vyhodím pytel s odpadky do popelnice.

Zatímco se šouráme zpět k domu, pokládá mi všechny ty otázky, jichž jsem se nemohla dočkat: termíny, ultrazvuky, jestli bych raději chlapce nebo holčičku, kariérní plány po dítěti. Je to skvělý pocit, dokud nezmění téma na zklamání z nejnovějších zahradníků, jež Stuart najal. Je čas se rozloučit.

Couvám. Se zadrncáním zdolám přejezdový rošt proti dobytku a vyjedu z vesnice zpět ke svým vlastním povinnostem a starostem. Silnice je posetá rudým, žlutým, oranžovým a hnědým listím. Miluju barvy tohoto ročního období. Z komína chalupy se line kouř a připomene mi můj vlastní domov v dětství, kdy máma už začátkem podzimu topila v krbu. Ráda jsem s ní chodila do lesa sbírat třísky. Zachce se mi co nejdřív ji navštívit; už je to dlouho.

Zatímco zpomaluju, abych se vyhnula trojici poníků nalepených na sebe, probleskne mi hlavou hrozná myšlenka: Deborah půjde nahoru strávit nějaký čas v dětském pokoji. Víím to, dělá to po každé. Felixův lev není na jeho postýlce. Lži fungují lépe, pokud to nepřezenu s detaily a držím se osvědčených pravidel. Bylo by

hloupé nemít ji na své straně, když se snažím vymyslet věci tak, aby mi vyšly co nejlépe.

V neděli s dětmi upeču piškotový dort a použijeme její domácí malinovou marmeládu. Ben bude v práci a Stuart ještě nikdy neodmítl nabídku pomoci se zábavou pro děti. Poté se s dortem zastavíme u Debory a překvapíme ji. Takové gesto ji jistě obměkčí.

Navíc když nad tím tak přemýšlím, jak může Deborah reagovat, když jí řeknu, že jsem to s tím plyšovým lvíčkem popletla (nebo ona)? Není toho mnoho, co by mohla říct nebo udělat. Nemůže mě otevřeně obvinít z toho, že jsem lhářka, aniž by měla důkaz. Tak nebo onak je to kvůli Nině – její dceři –, že jsem byla nucena si něco vymyslet.

Musím se uvolnit a přestat nad vším příliš dumat. Stres neprospívá miminku.

3

Když se narodil Felix, stala se pro mě část Ninina života nepřístupnou. Scházela se s lidmi z dětských skupin (tak jsem jim říkala) a ti cizí lidé jí dokázali nabídnout něco, co já ne. Chápala jsem to, přesto jsem jí záviděla, že v životě dosáhla tak důležitého milníku a její pozornost se přesunula jinam. Nenáviděla jsem se za své hloupé reakce – zkrátka jsem se z ní nedokázala radovat jako normální kamarádka – a vracela jsem jí to tím, že jsem po večerech vyrážela ven, hledala si nové přátele a sdílela svůj šťastný bezdětný život na sociálních sítích. Nina byla příliš zaměstnaná, příliš zaneprázdněná, příliš zamilovaná do svého miminka, aby si toho všimla.

Právě tehdy jsem kontaktovala terapeutku. Chtěla jsem všechny své negativní emoce předat někomu jinému, aby se o ně postaral. Jenže tak to nefungovalo. Neměla jsem odvalu odhalit všechny ty skutečně ošklivé věci, a když se terapeutka snažila mě k tomu donutit, našla jsem si raději jinou. Judy je má třetí. (Nikdy jsem jí to neřekla.) Nechává mě kličkovat, stanovit si vlastní tempo. Občas mě vlastně štve, že mi to dovoluje.

Jednou jsem se však k něčemu přiznala: když Nina začala být po narození Emily *opravdu* unavená a přirozeně se na mě stávala

závislejší, jak přijímala mé nabídky pomoci, rovnováha v našem přátelství se obnovila. Díky Nininu údělu jsem se sama cítila lépe a děsilo mě, jakého člověka to ze mě udělalo. Má tehdejší terapeutka mi ale pomohla uvědomit si, že na tom není nic špatného.

Díky sezením jsem se naučila, že terapeuti dokážou pracovat pouze s tím, co jim klienti odhalí. Vždycky jsem to vykreslila tak, že mě Nina požádala o pomoc, přestože jsem na to už nějakou dobu tajně čekala. Z knih a internetových fór jsem věděla, že to pro ni občas bude těžké.

Byla jsem ráda, že můžu hlídat děti, a ona a Stuart tak měli čas si někam vyrazit sami. Když byly děti zachumlané každé na jedné straně gauče, zabalené a v bezpečí, cítila jsem se u nich jako doma. O víkendech si občas vyrazili na výstavu nebo na projížďku na koních. Stuart ji rád brávil do svého jachtařského klubu, ačkoli Nina plavbu nesnášela, a tak místo toho sedávali na terase, jedli mořské plody a povídali si s ostatními. Když byli pryč, měla jsem čas utvořit si skutečné pouto s Felixem, navzdory tomu, že v jeho raných letech jsem s ním mnoho času netrávila. Je škoda (pro nás všechny), že Nina byla tak přehnaně opatrná, když byl malý. Jakmile jsem jej vzala do náruče, postávala kolem a pozorovala mě. Koulela očima, když jsem si dovolila navrhnout několik maličkostí, jež by jim oběma pomohly lépe se vyspat.

Nina byla nemocná už několik měsíců, když mě požádala, abych hostila její oblíbený vesnický čtenářský kroužek (založila ho). Byl to klíčový moment: vzala mě plnohodnotně zpět. Byla jsem dost dobrá. Jak se z Nininých přátel stávali i mí přátelé, její život postupně přestával být záhadný. Ohromně mě těšilo být součástí pořádání školních akcí, dobročinných sbírek, grilovacích sešlostí, večírků. Měla jsem na to různé tabulky a více zpráv a e-mailů, než jsem někdy zvládala číst. Dokonce i telefon mi zvonil častěji; už nebyl určený pouze pro práci. Byla jsem *tam* pro svou nejstarší kamarádku. Když se mi Stuart přiznal, jak vděční mi oba jsou, cítila jsem, že má úloha byla naplněna, jakkoli dramaticky to může znít.

Dnešní večer je důležitý; je to první schůzka Ninina čtenářského klubu od okamžiku, kdy nás opustila. Domluvili jsme se, že si dáme půlroční pauzu a budeme truchlit v soukromí. Ale všechny nás donutila slíbit, že budeme pokračovat. „*Chci, aby věci dál fungovaly, jaký by jinak byl smysl čehokoli?*“ Nebyla jsem si jistá, jak Stuart zareaguje, když jej požádám, jestli bychom se mohli sejít u něj, ale byl pro.

„Jsou to právě večery, kdy si nejsem jistý, co mám se sebou dělat,“ řekl. „Bude to vítané rozptýlení.“

Doufám, že si nemyslel, že jsem jej pozvala, aby se připojil. Ve skupině jsme si všichni blízcí; jeho přítomnost by mohla narušit rovnováhu, přestože celou skupinu dobře zná. Zatímco si připravuju taktní odmítnutí pro případ, že by bylo potřeba, objeví se Stuart dole.

Prohlédne si mnou pečlivě nachystanou místnost: černobílé dortíky s kostrami, chipsy ve tvaru duchů s omáčkami a oranžovými ubrusky. Vezme si tyčinku mrkve. Křupání mi jde na nervy; nesnáším zvuky toho, jak lidé jedí.

„Víno?“ zeptám se.

„Bože, ano,“ odpoví. „Emily se mě zrovna zeptala na Ninu. Každá taková zatracená otázka je jako bodnutí nože. Víím, jak je důležité, aby věděla, že se může na cokoli zeptat, ale tak strašně mi to rve srdce. A není nic, co bych mohl udělat. Nic! Jsem její otec, měl bych být schopný napravit cokoli na světě.“

„Je to zatraceně nefér,“ odpovím a podám mu sklenku. „Vzpomínám si, jak jsem byla v šoku, když jsem po pohřbu vyšla z relativně temného kostela na denní světlo a viděla, jak pro všechny ostatní život normálně pokračoval. Hrozně mě to rozčílilo.“

Opravdu už nemám nic alespoň částečně uklidňujícího, co bych mohla říct. Nic, co už nebylo vyřčeno nesčetněkrát. Jsem typ člověka, co druhého poplácá po paži a řekne „no tak“, objímání pro mě není přirozené. Můj oblíbený způsob, jak se vypořádat s žalem a rozhořčením, je změnit téma.

„Nechám dveře jen přivřené, jako to dělávala Nina, aby zvonek nerušil děti,“ řeknu.

„Jasně, v pořádku.“

Nastane krátké ticho, než se připojí k mému vyhybání se tématu.

„Co je to za knihu?“ zeptá se a zhluboka si lokne francouzského Malbecu.

Do nosu mě praští jeho aroma. Ráda bych si dala taky, ale nadále věřím, že jsem těhotná, byť mi už čtyři testy tvrdí opak. Je pořád moc brzy na to, aby byly přesné, takže to byly jen vyhozené peníze a plýtvání energií – jak se mi ostatně nezdráhal říct Ben –, ale já si nemohla pomoci.

„Duchařský román,“ odpovím.

Okamžitě se mě zmocní provinilý pocit z vlastní necitlivosti, pak ale převáží rozum. *Samozřejmě* že Stuart Ninu nepokládá za ducha. To je směšná představa. Dělán přesně to, co nesnáší: když se v jeho přítomnosti lidé nechovají normálně. Není to poprvé, co si všimnu, že si častěji sahá na vousy, když se cítí nepřijemně.

„Zní to sezonně,“ řekne.

Ve vzduchu visí ticho, dokud mi nedojde, že právě tohle je dokonalý okamžik k otevření citlivého tématu. Poslední dobou mě častěji než dříve zneklidňují Nininy sliby, jelikož jsem teď jejím jediným hlasem. Mou nejnovější obavou je, že se postupem času její slova zkreslí a rozplynou a význam jejích slibů ochabne, až dostanou přednost naléhavější priority. Vyžaduje to neškodnou, ale potřebnou práci detektiva.

Pokaždé když nad věcmi přemítám, je mi o něco jasnější, že Nina měla na osobu v její situaci přehnané obavy o svou budoucí pověst. Snažila se mi cosi říct, aniž by to chtěla vyslovit. Nemám z toho velký strach – jistě to není nic zlého, co by se mělo rozkrýt –, je vysoce nepravděpodobné, že byla místní dealerkou drog nebo že se zapletla do nějakého promyšleného podvodu. Přesto mi mysl sžírají různé teorie a taky frustrace z toho, že jsem si nevšimla signálů a neponořila se hlouběji, když jsem měla možnost.

„Přemýšlela jsem, jak bych vám tu mohla ještě pomoci. Ráda si převezmu ještě více administrativy a všechno ostatní týkající se provozu domku pro hosty,“ pokračuju a mám radost z toho, jak přirozeně zním. „Deborah se snaží, jak nejlépe může, ale neaktualizuje web ani neodpovídá na komentáře,“ řeknu.

„Problém je v tom, že ji to baví. Cítí se díky tomu zaměstnaná.“

„To chápu, ale slíbila jsem Nině, že udělám všechno, co můžu. Budu opatrná, postarám se, aby Deborah neměla pocit, že se jí do toho pletu.“

Než stihne odpovědět, ozve se seshora vzdálené bouchnutí.

„Mám je jít zkontrolovat?“ zeptám se. „Nejspíš je to jedna z Emilyných knížek.“

Usměje se. „Ano, nejspíš. Má jich ještě větší hromadu, než měla její matka. Běž. Kdybys mě potřebovala, křič.“

Otočí se, odkráčí směrem ke své pracovně a zavře za sebou. Skutečně není sám sebou. Stuart je gentleman a skvělý hostitel, normálně by si nikdy nedal drink, aniž by mi taky jeden nabídl. Alespoň jej ale nemusím vylívat do dřezu, až se nikdo nebude dívat.

V horním patře nejprve nahlédnu do Felixova pokojíčku. Jeho lampička ve tvaru Batmana svítí žlutým světlem. Spí. Na koberci vedle postele leží sněžitko, díkybohu netknuté. Nina mu jej dala, aby s ním třásl a díval se na padající vločky, kdyby se někdy potřeboval uklidnit.

Sednu si vedle něj a pohladím ho po vlasech, jak jsem to mockrát viděla dělat Ninu; musel usnout teprve před chvílí. Záplava lásky, kterou cítím ke svému kmotřenci, je pohlcující. Nedokážu si představit, že bych své vlastní dítě milovala více. Opatrně se pohladím po břiše. Není ploché – nikdy nebylo –, ale už teď mám pocit, jako by bylo kulatější. (Ačkoli rozum mi říká, že není.)

„Dobrou noc, krásný chlapečku,“ zašeptám.

Políbím jej na čelo, pak vstanu a vypnu světýlko. Rád spí ve tmě, ale Nina se tomu vždycky snažila zabránit. Když jsem opatrně

zmínila, že podlehnout vlastním obavám možná není nejlepší nápad, obrátila se proti mně.

„Co ty o tom víš, Marie?“

Bolelo to, protože jsem toho vlastně věděla hodně.

Ozve se zvonek. Vyhrává zbytečně dlouhou melodii. Povím Stuartovi, aby ji změnil. Otevřu dveře do Emilyina pokojíčku. Všechno se zdá být klidné. Pošlu Emily vzdušnou pusu a pospíchám dolů. Stuart to ale stihl dříve.

„Ahoj Tamsin,“ povím mamince Felixova nejlepšího kamaráda.

Obejmeme se. Celá skupina je dost objímací. Zvykla jsem si na to.

„Promiň,“ naznačím ústy Stuartovi. „Klidně můžeš pokračovat v tom, co jsi dělal.“

Poslechně.

„Pojď dál,“ řeknu Tamsin. Nechám dveře přivřené na petlici a dovedu ji do obývacího pokoje. „Nalij si víno. Hned přinesu pohoštění.“

Vezmu s sebou misku chipsů a dalších drobností a připojím se k ní.

„Jak se ti daří?“ zeptám se.

„Dobře,“ odpoví.

Rozhlédne se kolem. Na krbové římse visí pavučiny, před krbem stojí smějící se dýně a z velkého zrcadla na stěně na nás zírají siluety duchů. „Tohle se ti opravdu povedlo, vypadá to tak... příjemně strašidelně.“

„Díky.“

„Nemůžu uvěřit, že tu není. Bylo divné to tu připravovat bez ní? Mám pocit, jako bych byla... *nevěrná*.“ Dopřeje si velký lok prosecca. „Byla jsem přesvědčená, že Stuart by byl radši, kdybychom se všichni sešli u mě nebo v hospodě.“

„Jsem tady zvyklá,“ řeknu. „Nina a já jsme byly kamarádky tak dlouho, že dokonce i poté, co poznala Stuarta, se toho moc nezměnilo. Stala se z nás trojka, i když samozřejmě ne v *tamtom* smyslu,“ dodám. „Se Stuartem se mi snadno povídá. Umí dobře naslouchat.“

Tamsin se na mě dívá, jako by mi chtěla něco říct, ale netuším, co by to mělo být. Nině *by* se dnešní večer líbil; bylo to její dítě.

„Haló?“ ozve se hlas. Dovnitř vstoupí Sharon (matka jedné z Emilyných kamarádek) a za ní několik dalších žen: matky dětí ze školy, přátelé a sousedé, Miriam, Abigail a jeden muž, Greg, jenž žije na opačné straně vesnice. Zatímco se místnost plní, zavětrím nebezpečí, že by se večer mohl stát chmurným, jelikož nikdo nechce jako první vypadat příliš v pohodě. Jako hostitelka se ze všech sil snažím pozvednout celkovou náladu, ale mé neustálé ujišťování, že „Nina by to tak chtěla“ a že „Stuart s tím nemá problém“ mě frustrují.

„Mezi námi,“ začnu, „myslím si, že je rád za společnost. Zejména po všech těch vloupáních, ke kterým tu v poslední době došlo.“

„Jaká vloupání? O žádných jsem neslyšela!“

Dívám se do Tamsininých rozšířených očí a cítím, jak mi hoří tváře. To se mi nepovedlo – žije v odlehlejší části vesnice. Neměla jsem tolik přehánět. Ze Stuartova domu ani garáže dokonce nic neukradli.

„Zřejmě se mylím, promiň, zapomeň na to.“ Je čas změnit téma. „Kdo by chtěl začít a podělit se o své prvotní myšlenky?“ zeptám se a schválně zvolím slova, která by použila Nina.

Cítím se jako přepracovaný nedoceněný manažer snažící se zjednat pořádek mezi pracovníky. Nechci působit takovým dojmem, ale jaký je smysl čtenářského kroužku, jestliže nebudeme mluvit o knihách? Ano, je to neskutečně smutné, že tu Nina není, ale *já jsem* tady a snažím se ze všech sil, přesně jak jsem slíbila.

Je jasné, kdo román četl a kdo se jen snaží vařit z vody. V hlavě si to poznamenám, protože na to měli *šest* měsíců. Možná opakovaně provinilým nenápadně navrhnou, že toto asi není skupina pro ně. Slíbila jsem Nině, že se o takové věci postarám. Je to velká zodpovědnost. Kdybych zkazila cokoli, co vytvořila, bylo by to zoufalé selhání.

Se sraženým sebevědomím z toho, že večer nebyl úspěchem, v jaký jsem doufala, téměř podlehnu, když mi během úklidu po odchodu ostatních Tamsin nabídne sklenku červeného.

„Ne, díky,“ řeknu z posledních zbytků vůle.

„Ach,“ odpoví a přitom mrkne. „Nějaké novinky, o které by ses chtěla podělit?“

Problém se lžemi spočívá v tom, jak snadné je se jich držet. Kývnu. Ve chvíli, kdy to udělám, probleskne mi hlavou vzpomínka: Nina se mi svěřila, že jí Tamsin připadá příliš zvědavá.

„Ach, obrovská gratulace!“ řekne a prudce mě obejmje.

Ztuhnu. Už podruhé za jeden večer mi tváře polije horko a lituju, že tolik žvaním.

„Je to tajemství,“ poznamenám.

„Co je tajemství?“ zeptá se Stuart stojící u dveří pracovny.

V mysli lapám po slovech, ale vyhýbají se mi.

„Marie má novinku...“ spustí Tamsin.

Přeruším ji. „Je ještě velmi brzy a...“

„No tak tedy brzká gratulace,“ prohlásí Stuart s úsměvem.

Vypadá upřímně potěšeně. Myšlenka na nový život přesto jen zdůrazní jeho vlastní ztrátu.

„Proč jen jsem něco říkala. Ben bude hrozně naštvaný, až to zjistí.“

To je slabé slovo.

Jestli zjistí, že jsem lhala, předhodí přede mě znovu naši minulost a já se děším toho, co to s námi udělá. Ještě pár dní a samo se to napraví tím, že se to stane pravdou. Zůstanu v klidu a přečkám to. Není to přece poprvé, co přesně tohle musím udělat.

4

Ponížení se mísí s žalem, zlobou, zklamáním a zoufalstvím. Už nemůžu dál předstírat. Mám za sebou další týden plný negativních výsledků. Když cítím, že už je fyzicky nemožné dál plakat, hodím bílou plastovou tyčinku do koše k ostatním, zavážu pytel a zanesu jej do popelnice.

Jestli je Ben najde, zblázní se. Nebo možná ne.

Je teprve sedm ráno, ale seru na to, naliju si do kávy panáka Baileys a všechno zamíchám. Podívám se na hodiny v kuchyni. Ben se vrátí z práce ani ne za hodinu. Musím přemýšlet.

Když jsem mu včera pověděla, že se mi zpozdíla menstruace, reagoval na to opětovným varováním, abych se zase neunáhčila. Snažila jsem se věřit tomu, že mě chce chránit před zklamáním. Ale... lež vycítím. Umím dobře rozpoznat její typické znaky. Nejčastěji je to celé schované v sotva rozpoznatelném pohybu očí.

Benovy oči prozradily úlevu. Už se mnou nechce mít miminko; jen mi to zatím neřekl. Obrátím do sebe obsah hrnku a připravím si další várku.

Když v zámku zachrastí Benův klíč, mám už vymyšlený plán: budu se tématu vyhýbat. Navíc jsem sama se sebou uzavřela dohodu,

že se v budoucnu vyvaruju lži (alespoň těch velkých) a že budu dělat všechny ty věci, o něž mě Ben žádal, jako trávit méně času u Stuarda, mluvit o jiných věcech než jen o Nině nebo našem budoucím miminku, být zábavnější. Mám za to, že když přežiju tuhle jednu vztahovou bouři, věci se přirozeně uklidní. Tak to vždycky říkával můj táta. Většinou je to pravda.

„Ahoj,“ řeknu.

Obejmeme se, ale nepolíbíme.

„Je všechno v pořádku?“ zeptá se.

Nemá smysl snažit se skrývat rudé oči. Vypadám jako žába. Pokrčím rameny.

Ben ví, co to znamená. Pevně mě obejmě a já se znovu poddám žalu. S pevně zavřenýma očima zabořím obličej do jeho hrudi, abych se nemusela vypořádat s jeho reakcí.

Následky velké lži s sebou přinášejí praktické aspekty, jež je potřeba vyřešit; je nutné situaci dostatečně zvrátit, abych se nemusela přímo přiznat. Je to umění: kombinace několika menších lží, trochy pravdy, poznámek, které odvrátí pozornost, dokud nepřijdu s něčím dostatečně dobrým, aby mi to prošlo. Určitým zvráceným způsobem si to užívám a jsem na svou vynalézavost téměř pyšná. Zbavení se strachu s sebou nese bolestivé uspokojení. Skrytá panika z přistižení se smaže, jako když po suchém období přijde pořádný liják.

Začnu u Deborah: telefonát. *Dostala jsem menstruaci, je to příznak raného samovolného potratu.*

Další na řadě je Tamsin a textovka naznačující podobnou lež.

Stuartovi to povím osobně.

„Spletla jsem se.“

„To mě mrzí,“ řekne. „Než přišla Emily, myslela si Nina dvakrát, že je těhotná.“

Skrývat pocit zrady je těžké, protože jej obvykle provází fyzické projevy nevolnosti. Občas jsem si myslívala, že jsem paranoidní

nebo přecitlivělá, když jsem se cítila odstrčená z Ninina života. Pokaždé když se objeví další důkaz, že jsem si ten pocit nevymyslela, bolí to.

„Doufám, že se vám to brzy podaří,“ pokračuje Stuart. „S dětmi ti to opravdu jde. Můžu ti uvařit kávu? Čaj?“

„Ne, díky, musím do práce. Oslava šedesátých narozenin,“ řeknu. „Jen jsem se tu zastavila, abych ti to řekla a zbavila se toho. Chci pokračovat dál bez jakéhokoli...“ hledám správné slovo, „... nedorozumění.“

„Chápu,“ pokračuje. „Vím, že na to teď není nejvhodnější chvíle, ale chtěl jsem se zeptat, jestli by se ti zítra nechtělo zajít na oběd do té nové pizzerie v centru? Děti mě o to už několikrát prosily a bylo by skvělé mít dospěláckou společnost. Nechci na tebe ale vyvíjet tlak. Pojď, jen pokud se cítíš dobře. Ben je taky vítaný. Samozřejmě je to na mě.“

Usměju se. „Ben pracuje. Ale já půjdu ráda, díky.“

„Tak jsme domluvení,“ řekne.

Když odjízďím pryč, zmocní se mě provinilý pocit z porušení své vnitřní dohody. Měla jsem říct pravdu, že jsem na cestě na sezení s terapeutkou? Vždycky jsem si to nechávala pro sebe. Možná bych měla být otevřenější vůči lidem, kterým důvěřuju. Přiznat, že potřebuju pomoc.

Přesto pokud jde o doktory, zubaře a falešné pracovní závazky, každý občas zalže, ne? Nedělám to jen já. Lži dělají život stravitelnější. Občas jsou prostě nevyhnutelné. Dělán to, abych ochránila sebe i ostatní. Přece není nic zlého na tom, říkat lidem, co chtějí slyšet, ne? Někdy nemáme na výběr.

Judy mě rozhodí.

„Proč se zkrátka nezeptat Bena, jestli stále chce mít děti, než nad tím jen přemýšlet a riskovat nedorozumění?“

„Protože co budu dělat, pokud se mi nebude líbit jeho odpověď?“

„Co myslíte, že byste měla dělat?“

Následuje příšerné ticho, jež mě tolik zneklidňuje. Možná nastal čas, abych soudkyni Judy vyměnila. Terapeuti mají být nestranní. Dělá snad ze mě touha mít dítě s dlouhodobým partnerem špatného člověka? Ne, nedělá. Ben bude úžasný otec. Obecně jsme skvělým týmem a mít občas výkyvy je normální. Dítě je velký závazek. Určitým způsobem je vlastně dobré, že o sobě pochybuje. Znamená to, že bere věci vážně.

„Problém je v tom,“ začnu a pečlivě volím slova, „že Bena bylo potřeba nějakou dobu přesvědčovat.“

Pravda je taková, že byl přesvědčený, že to není jen o něm, ale zejména o mně a všech mých touhách.

„Mám pocit, že bych mohl být kterýkoli muž,“ řekl mnohokrát během našich hádek. „Hlavně abys dostala dítě. Kdo bude jeho otcem, je ti ukradené.“

Pracovala jsem na našem vztahu tak zatraceně tvrdě, abych mu dokázala, že to není pravda. Udělala jsem tolik kompromisů, říkala mu všechno, co chtěl slyšet.

„Všechno bude v pořádku,“ řeknu nahlas Judy. „Když se Ben rozhodl do toho jít a založit rodinu, byl tomu oddaný. Ben je člověk, který drží slovo.“

Nelíbí se mi její výraz.

Pokazila jsem to. Když odcházím od Judy (o pět minut dříve, protože déle už bych to nevydržela), zapnu si telefon. Ben si chce promluvit.

Z mé zkušenosti si lidé zpravidla *nechtějí promluvit*, pokud jde o něco pozitivního. Nesnáším, když tohle dělají, a Ben to ví. Možná je to jeho způsob, jak mi dát najevo, že mě všeobecně má už totálně plné zuby.

Mí rodiče si chtěli *promluvit* o tom, abych si „našla nové přátele a nespolehala jen na Ninu“ a o „nutnosti mluvit pravdu“. Nina si chtěla *promluvit* o spoustě věcí, ale mně se dařilo odvádět téma hovoru z nepříjemné zpět na neutrální a méně děsivou půdu. Tam se cítím bezpečně.